

СВОБОДА

SVOBODA USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. UNA members \$1.25 a month. Change of address — \$1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Вчора поневолювач — сьогодні союзник

Пустинна країна Чад у середній Африці має хіба тільки дуже далекий і посередній зв'язок з українською проблематикою, і то тільки як приклад на можливість розвитку історичних подій вже не в Африці, а у Східній Європі. Територією країна досить велика, бо близько 460,000 квадратних миль, але з населенням несповна 5 мільйонів душ. Володіли там різні племенні ватажки і торговці невольниками, аж поки на переломі минулого і цього сторіччя Франція зробила Чад своєю колонією і правила там аж до серпня 1960 року, коли признала Чадові державну суверенність. Тільки фахівці африканських та зокрема арабських справ можуть знати, скільки у тих арабів є якогось расового, національного чи племенного патріотизму. Але французьке колоніальне панування очевидячки не було для населення важке й економічно виснажливе, бо тамосні освічені люди вживають тепер французької мови, вона теж є мовою урядовою поруч із арабською (подібно як в Індії мова англійська). Цікаве явище у тому, що автохтони не мають жалю до французів, як колоніальних поневолювачів. Навпаки, вони дивляться на Францію, як на країну, яка повинна бути союзником чи навіть протектором і опікуном їхньої батьківщини.

Це виявилось яскраво, коли диктатор північної сусідньої держави Лівії, теж частини арабського світу, пішов походом проти Чаду, стараючись побільшити лівійську територію коштом того південного сусіда, хоч він цинічно цьому заперечує.

Типовий загарибницький імперіалізм, який прагне використати свою мілітарну перевагу над слабшим сусідом. Чад має формально 20,000 війська — фактично менше, коли взяти на увагу погані вишкіл і примітивне озброєння. Лівія, советський сателіт, нахараує тепер понад 60,000 добре советськими підстаршими вишколених вояків, — має теж танки, панцерні вози й сотні джетів-бомбардувальників советського типу МІГ. І ось, заатакувавши Чад з вернувся до Франції з проханням прийти йому в допомогу, про що вже була мова. Французький президент Міттеран спершу відмовився, покликаючись на договір, списаний при призначенні Чадом самостійності, що Франція не обов'язана висилати туди своє військо. Проте Міттеран змінив свою настанову: до Чаду вислано вже дві тисячі французьких парашутистів і 10 бомбардувальників типів „Ягуар“ і „Міраж“ включно з протитанковою зброєю. Французький президент нарікав, що президент Реген ніби без попереднього порозуміння з ним вислав стаціонарні в Судані розвідчі літаки до Чаду; з Вашингтону заперечено цьому, сказавши, що президент Реген зразу прилюдно ствердив, що Чад — „це проблема Франції“. Коментатори здогадуються, що французький президент з тактичних причин, „для внутрішнього вжитку“ сказав таке.

Франція не квапиться вступати у війну проти Лівії, але, виславши до Чаду ескадрилі літаків і 2,000 парашутистів, Франція заманіфестувала свою „присутність“ у Чаді і підтримала вимогу Лігії африканських держав, щоб негайно припинилися воєнні дії між Лівією і Чадом. В американській пресі можна було вичитати розумний коментар, що навіть безскупрульні лівійський диктатор Муаммар Каддафі, який зискав собі опінію протектора міжнародного тероризму, зацуктається перед провокуванням конфлікту, який втягнув би в ту його авантюристську історію З'єднані Стати і Советський Союз. Бо коли б французькі вояки й летуни почали гинути в Чаді, то це може розпалити пожежу, в якій згорить не тільки немилий лівійському диктаторові чорний президент Чаду, але й диктатор Лівії.

Нам, українцям, цікавий приклад, як-то вчорашній колоніальний поневолювач може стати нинішнім союзником, ба навіть протектором усамостійненої колонії. Очевидно, що куди яскравіший приклад на радикальну зміну політичних відносин подає приклад Німеччини і Франції. На протязі сторіч вони були ворогами. Прикордонні провінції Альзасія і Лютарингія були сторіччями кістками незгоди. У війні Прусії проти Франції за Бисмарка у 1870 році Франція зазнала упокорення, коли пруське військо маршувало вулицями Парижу, і цю ганьбу описав поетично великий Віктор Гюго. У Першій світовій війні німецька облога Вердену створила там найбільший у світі військовий цвинтар. У Другій світовій війні „непереможна“ лінія Мажіно виявилася забавкою для стратегії гітлерівських генералів, бо німці обійшли лінію Мажіно й заатакували її з-позаду та окупували цілу Францію аж до Переней. Але прийшов у Франції до влади Шарль де Голь і в Німеччині Конрад Аденауер, і Франція і Німеччина стали союзниками та стрижнем Атлантичного Союзу (НАТО). Змінюються потреби народів, і великі люди забувають про минуле та розв'язують проблеми на базі нинішнього і завтрашнього, а не вчорашнього дня.

Але не поспішаймо жалувати Леніна. Він писав: „Сентиментальність — не менший злочин, як на війні шкурництво. Той, хто відступає від дисципліни, впускає ворога у своє заплілля (Ленін, т. 33, стор. 48).

1848 року було написано: „Комунізм визнає тільки свій шлях як стан постійної війни проти всесвітнього капіталізму“. І що з того, що з тим гаслом зробив Ленін, — він обернув свою партію у колонізатора своєї ж країни. Сталін цю колонізацію зробив тотальною. Ленін розстріляв або вигнав закордон всіх, хто з ним не погоджувався. А ось „шляхетний“ Ленін у легендах і його харчова політика: „Членам Ради оборони: хліб перестав надходити. Щоб спасти, потрібні негайні заходи, дієсні, екстремні. Теперішній хлібний приділ негайно зменшити для тих, хто не працює в транспорті; збільшити для тих працюючих; нехай згинуть ще тисячі, але країну треба спасти (Ленін, т. 29, ст. 390); це значить, що ціною життя треба хліб привезти у Москву, ціною життя мільйонів українців у

Михайло Кучер

ЛЕНІН ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ

III.

першу чергу, Ленін боявся, що голодні люди в Москві повстануть і скинуть його диктатуру.

Сталін хутко зрозумів справжнього Леніна і він для нього обернувся в ніщо. Сталін погорджував Леніном, але офіційне відношення було інше. Ленін став безпомічним півпаралітиком, який безнадійно змагався із смертю. При кінці життя Леніна співробітники нищили Леніна його ж цитатами. Спочатку добрий тактик і політичний інтриган, блискучий демагог, успішний колонізатор своєї ж країни, але непослідовний і невдалий диктатор, Ленін при кінці життя у легендах воскрес як граніт, позбавлений всіх людських слабостей і невдач. Виник погані фальшивий штамп „ленінського керівництва“. Тим стилем оперував Сталін, Хрущов, Брежнєв і тепер Андропов. Все можливе, бо в СССР мало хто читав повне видання творів Леніна, або боявся сказати

правду про прочитане, і ніхто там не пише критичних праць про нього, як тут це зробив, наприклад, Солженицін, і сотні інших більших і менших авторів. Ленінський керівництвом і, ширше, національною політикою Леніна опановані, шире або ні, наші дисиденти під займанщиною. Користи жадної це не дає, а продовжує підтримувати легенду про „об'єктивного Леніна“. Стенограм партійних з'їздів також в СССР не читають, і вони мабуть недоступні.

Ленін добився політичної перемоги кров'ю і терором. Шаста людству не дав.

Серед книг про історію світового комунізму найбільш достовірно вважається книга Ференца Фейто „Ленінська спадщина“. Фейто — старий член Мадярської комуністичної партії. Його книга — монументальна праця про історію сучасного комунізму, починаючи з Леніна. Він пише: „Ленінізм перетворився в

сталінізм тому, що Сталін був найбільш енергійним, найбільшою політичною звірюкою. Будова соціалізму в одній країні вимагала єдності ідеології, влади в одних руках. Для Леніна Сталін був природним і бажаним наслідником. Непорозуміння (поміж ними) за останніх років життя мали особисті причини. Советська держава неухильно стремилась до стабілізації режиму. Це був Ленін, хто заборонив фракції. В руках Сталіна ця заборона обернулася у могутню зброю для кваліфікації кожної нелюб'язної групи як антипартійної. Повернення до так званої „соціалістичної законності“ — це не що інше, як шлях до безпеки керівництва. Спротив советському імперіалістичному комунізму викликав комуністичні націоналізм та загальну глибоку кризу марксизму-ленінізму; теперішній єврокомунізм — це легенда. Західні комуністичні партії в основному залишаються вірні головним засадам марксизму-ленінізму. Не вистачає бути вірним своїм переконанням. Треба себе запатити, чи вони правдиві“.

до Італії; про брак свободи і багато людського страждання“.

Інший колишній член протифашистського підпілля остерігає: „Муссоліні треба згадувати так, щоб ми не поповнили тієї помилки наново“.

Спостерігачі пишуть, що в Італії мало хто вірить у відродження фашизму, бо доба фашизму проминула. Він тепер вже належить до історії. Так сказав Дон Мішельанджело, парох Предпапіо, дослідник часів панування фашизму.

Інші міряють глибину бажання італійців мати лад і стійкість у країні: „Половина італійців є в пошуках сильної, авторитетної людини, яка зуміла б завести лад і порядок на місці безладдя, що розпалося в нас тепер“, — заявив згаданий вище комуніст Строччі, який впеває, що нова права диктатура неможлива в Італії.

Італійський соціальний рух (ICP), мовляв, намагається зліквідувати іншу диктатуру — диктатуру партії, яких провідників нефашизму об'єднують у всіх ликах італійських сучасних урядів. ICP дораджує зменшити число послів і важливості парламенту, а натомість скріпити владу президентів, які повинні бути обрані виборцями у безпосередньому голосуванні.

В цьому році, коли в Італії прийшов до влади 44-й уряд за 37 років після закінчення Другої світової війни, тут за сильним лідером, який завів би лад і порядок у країні, дуже скріпилася серед італійського народу. І якщо б така людина виринула з лаг нефашистського Італійського соціального руху — італійці пішли б за нею, як свого часу були пішли за Беніто Муссоліні.

Степан Женецький

СТОЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МУССОЛІНІ

Муссоліні: „Нашими теперішніми урядами керують пакли кльовіти. Дуже принайменше був чесний. Це були його погані дорадники і злі люди кругом нього, що і спричинили його упадок“.

На правопорядок і чесний уряд часто покладаються провідники нефашистського Італійського соціального руху (ICP) у їхніх закладах до виборців, знаючи, що італійці дуже розчаровані сучасними італійськими урядами. В останніх парламентських виборах, що відбулися в червні ц. р., ICP одержав 2 відсотки всіх голосів. Наслідком того нефашистські стали четвертою щодо величини партією в Італії.

„Наш нещодавній успіх у виборах немає нічого спільного з столітньою річницею народження Муссоліні, — впеває Джорджіо Альміранте, провідник ICP. — Народ голосував за нами тому, що ми змагалися до відновлення порядку через право, тому що наші руки чисті від будь-яких скандалів і тому, що ми пропонуємо реформи диктатури, що її встановили сучасні партії“.

Він обережно називає свою партію „правою“, а не „фашистською“.

Натомість Мауро Строччі, молодий комуністичний посади міста Предепіо, де похований Муссоліні, як і личить комуністові, заперечує це твердження Альміранте. Він стверджує, що ICP поробив усе можливе, щоб пов'язатися бодай сентиментально з фашизмом. Він каже, що нефашисти

Багато старших італійців та італійських підданців інших національностей турбуються, що сота річниця народження Муссоліні, якщо не буде відповідно переведена, може причинитися до створення „нереалістичного образу фашистської ери“ і зменшити популярність ICP. Зокрема чути-вими на це можуть стати молоді люди, які не жили в роках фашистського володіння і яких не вчили про ці часи в школах аж донедавна.

„Існує велика прірва незнання про цей період“, — говорить Арріго Болдріні, голова Асоціації партизанів, які боролися проти Муссоліні під час Другої світової війни. — В школах слід навчати молодь про Муссоліні і фашизм так, як це було; скільки це коштува-

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про імена, що замиряють

Наша мова багата на гарні імена чоловічі і жіночі та здається, що молодим батькам, які шукають імени для свого дитяти, не дуже важко вибрати одне, бо стільки їх є гарних та звучних.

Але тим часом на ділі є зовсім інакше: тепер вибирається тут, на американському континенті, таке ім'я, яке буде добре звучати в англійській мові, або яке можна легко на англійську мову перелічити. Минулися давні звичаї, коли дітей називали іменем батька чи діда, матері чи бабусі. Для теперішніх українських батьків у вільному світі найважливіше, щоб ім'я було коротке, однозвучне та нікому не давало труднощів його вимовляти.

Це бажання звузило скало українських імен до справді декількох, які постійно повторюються, вилітнувалися цілий ряд перагних старих традиційних імен.

Цікаво завважити, що подібне явище бачимо на наших землях під советською окупацією. Там також закинули цілий ряд українських імен, але із зовсім інших причин. Там ті, які хочуть оправдати нові і невідомі раніше імена, признаються, що у них є просто страх уживати такі „націоналістичні“ імена, як Тарас, Богдан, Оксана, Леся. Зате роїться серед українців від Валентини, Валерії, Анастасії, Власів, Вікторії, а в дівчат часто повторюється ім'я Людмила, Татьяна, Ніна, Раїса чи Рада. Десь по дорозі „загу-

билися“ з роками Ольги, Марії, Христини і Анни та Остапи, Зенони, Орести і Данили.

Як воно дивно! Тут — опортунізм, там — боязнь змінили обличчя українських родин, призначили на повільну або й скору смерть цілу велику скарбницю донадавна популярних, гарних українських імен. Не вірите?

Перегляньте ось хоча б списки українських дітей в українознавчих школах, на молодечих таборах чи на спортивних змаганнях, тут, на американському континенті. Таких імен, як Зенон, Ярослав, Мирослав, Семен, Ярема, — чи дівочих, як Олена, Ольга, Любомира, Ярина, майже зовсім тут не можна побачити.

Постійно однак повторюються Андрій, Маркія, Юрій, Роман, а у дівчат — Марти, Христі, Роми, Марусі, бо ці імена легко переставити на англійські.

Ми подали тільки декілька прикладів, але ми певні, що їх більше і що кожний з читачів може із оточення своїх знайомих та близьких знайти ще інші.

Проблема, однак, не в знаходженні прикладів, а в самому підході до справжнього українських імен. Коли в Україні звичайний людський страх не дозволяє їх уживати, то тут той страхує вже ніяк немає, а є лише звичайна вигода, яка, як в багатьох інших випадках шоденного життя, є найкоротшою дорогою до затрати українського духу в нашій спільноті.

O-KA

Південноафриканська

Республіка в небезпеці

Глянувши на мапу Африки, легко зрозуміти, чому захоплення Родесії — тепер Зімбабве — марксистами є частиною плану оточити Південноафриканську Республіку і позбавити її незалежності.

Мозамбік, Замбія, Ангolia і тепер Зімбабве, у співробітництві з СССР, Східною Німеччиною і Кубою, оточили Південноафриканську Республіку поясом ворожих країн. Якщо Намібія, що тепер є під протекторатом Південної Африки, попаде в руки соціалістів, то оточення буде закінчене.

Південна Африка — ключ до ізоляції ЗСА. Ця країна має колосальні ресурси сировини — золота і діамантів. Від цієї сировини залежить економіка Європи. Південна Африка контролює ринок золота і діамантів та впливає на валютні і фінансові біржі світу. Ця країна має дуже важливе географічне значення у сві-

товій транспортній системі ЗСА. Суецький канал можна легко знищити за війни.

Расизм тепер модний і є знаряддям знищення Південноафриканської Республіки. Чорне населення цієї країни має найвищий життєвий рівень у порівнянні з рештою чорної Африки.

Негри там отримують вищу освіту і загально чорне населення не виявляє бажання знищити ту країну. Гасло „одна людина — один голос“ може вплинути катастрофально на долю країни, яка попаде в руки некомпетентних марксистів-орієнтованих чорних активістів.

Великі маси чорного населення у всіх марксистських країнах Африки помирають з голоду, або її нищать соціалістичні диктатори.

M. K.

Автори книжок і видавництва, які бажать, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки та огляди, повинні прислати разом з двома примірниками даного твору до редакції „Свободи“ також адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Василій Глазков

ГОЛОД ТРИДЦЯТИХ РОКІВ В СССР

(„Новое русское слово“, 24-го і 26-го грудня 1982).

III.

Терор і насильство посилювалися, як посилювалися і збільшилися до неможливості продподатки. Бралось все: хліб, масло, м'ясо, шкура, вовна, птиця; при цьому вираховувалися і різні „страхівки“, навіть... за дим з комина, що не скривав і М. Шолохов у „Піднятій ціпні“.

Ті хутори і станиці, котрі не виконували плану хлібозаготівлі і різних продподатків, заносилися на „чорні дошки“. Ці „чорні дошки“ друкувалися в усіх місцевих газетах, у тому числі в крайовому органі „Молот“, і розклеювалися на площах та в громадських місцях.

Якщо хутор чи станиця після того і далі не виконували „плану“, влада виселяла населення, і в зимову холодну пору в товарних закинутих вагонах для худоби відправляла за полярне коло, на Сибір.

Так була виселена і станиця Полтавська на Кубані. Ми маємо фотокопії наказу про виселення, розклеєного на площах 17-го грудня 1932 року і надрукованого в газеті „Молот“.

Наводимо уривки з цього наказу в перекладі з російської мови.

„Наказ команданта Полтавської станиці, Слово-яського району, Північнокавказького краю.

Президія Виконавчого комітету ради Північнокавказького краю постановила 17 грудня 1932 року:

У зв'язку з тим фактом, що станиця Полтавська, яка була на чорній дошці, не зважаючи на всі прийняті заходи, свідомо саботує всі економічні заходи радянської влади і, без сумніву, перебуває під контролем куркулів, ВСІ МЕШКАНЦІ СТАНИЦІ (одноосібники і колгоспники) ВИСЕЛЯЮТЬСЯ, за винятком громадян, які довели свою лояльність до советського режиму під час громадянської війни і в боротьбі проти куркулів.

Рада станиці розпускається за її участь у куркульському саботажі проти сімби і поставок хлібозаготівель. Створена коммандатура буде керувати операціями на основі ВОЄННОГО СТАНУ і для виконання наказу про виселення, щоб створити РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ПОРЯДОК в станиці, щоб забезпечити виселення і зберегти майно, будівлі і поля, котрі є під засівом, та їх продукцію.

Я попереджую населення станиці, щоб будувати жити найсуворіші заходи адміністративного порядку, включаючи вищу міру соціалістичної оборони — РОЗСТРІЛ — до порушників цього наказу, а особливо до тих осіб, які займаються агітацією, розповсюджують провокаційні чулки, ширять паніку, розрадають майно або продукцію.

Підпис — КАБАЄВ“.

(всі підкреслення в тексті оригіналу)

Так були виселені мешканці станиці Полтавської, яка нараховувала 27 тисяч населення; після неї були виселені станиці Уманська з населенням 30 тисяч, Урупська, Медведицька та інші.

Після закінчення громадянської війни червоні партизани, які добровільно воювали на стороні большевиків, користувалися великими привілеями і всілякими перевагами, у зв'язку з чим багато з них стали дуже заможними за рахунок колективізації майна у „ворогів народу“, коли ж настала черга колективізації, їх „заслуги перед революцією“ зовсім не бралися в рахунок, а тому, що багато з них відмовлялися йти до колгоспу і віддати туди придбане ними майно, їх також арештовували і разом з „куркулями“ вивозили на Північ.

Залишивши не тільки одноосібників-хліборобів, але й колгоспників без продуктів харчування, большевики свідомо приречили їх на смерть від голоду. Люди з відчаєм намагалися скрізь шукати щось їстівного, що залишилося в них на токах, городах, на полях або у лісі. На околицях станиці витинували не лише зайці, лисиці, але й ховрашки і хом'яки. В часи голоду все це вважалося їжею. Були зідені собаки і коти. Від недовідання, від голоду люди перетворювалися в ходячі кістки-скелети і вмирали. Ніякого обліку померлих советська влада не вела, бажачи замести сліди злочину.

(Закінчення на стор. 3)

Подорож студентів Свято-Софійської Духовної Семінарії в ЗСА по Європі

З ініціативи єпископа Володимирівського та благодійної допомоги Блаженнішого Митрополита Мстислава, Консistorії УПЦеркви в ЗСА, Опікунчої Ради Семінарії, Українського Вільного Університету в Мюнхені та його фундації в ЗСА і в Канаді, була уможливлена подорож студентів Свято-Софійської Духовної Семінарії УПЦеркви в ЗСА 5-тижневою подорож по Європі.

В її програмі входили: двотижневий курс з історії української Церкви і релігійного життя в Україні; відвідини музеїв Мюнхену, історичних місць Південної Баварії і міста Зальцбургу в Австрії та поїздка до Італії і Греції з огляданням таких визначних міст як Венеція, Барі, Патрас, Афіни; Сальоніки та 6-денним перебуванням на св. Афонській горі.

В день приїзду до Мюнхену у нашій групі, яка складалася з вісімох студентів-богословів та її провідника, інспектора Семінарії отця ігумена Андрія Партикевича, нас дуже сердечно привітав Володимир Володимирів, примістив нас у гуртожитку українського інтернату "Рідна Школа", який є під керівництвом мгра В. Лєника.

Наступного дня був відслужений Мольбен, який очолювали архієпископ Анастолій і єпископ Володимир в сослужінні отця протопресвітера Паладія Дубицького, отця ігумена Андрія Партикевича і отця диякона Степана Рєпи. Після цього відбулося офіційне відкриття курсу, на якому зі словом виступили архієпископ Анастолій і ректор УВУ проф. д-р В. Янів. Наступного дня почалися самі виклади, які охоплювали такі теми: проф. д-р А. Жуковський — "Окремі моменти в історії української Церкви (Сучасний стан української Церкви в Україні). Приготування до відзначення 1000-ліття християнства України"; д-р І. Жегуц — "До жерел історії Української Православної Церкви"; проф. д-р І. Качуровський — "Релігійні моменти в українській поезії"; проф. д-р Г. Васильович — "Шкільництво в Україні в роках 1905—1920"; ректор проф. д-р В. Янів — "Релігійність українського народу з етносоціологічного погляду"; проф. д-р Ю. Бойко-Блохін — "Митрополит Липківський (До основ Шевченкового світогляду)"; проф. д-р З. Соколюк — "До правного становища УАПЦеркви".

Під час викладів один день був присвячений прогулянці до Зальцбургу, де потім мали нагоду оглянути це історично-архітектурно дуже цікаве місто, відвідавши, між іншим, військового музею та музею композитора Моцарта.

Після успішного закінчення курсу відбулося закриття, на яке чисельно прибуло мюнхенське громадянство, яке по врученні свідоцтв студентам, мало під час товариської зустрічі можливість ближче з ними зазнатися.

У неділю, 3-го липня, єпископ Володимир у сослужінні отця протопресвітера

Паладія Дубицького, отця диякона Степана Рєпи, студентів духовної Семінарії, іподіакона Давида Віта, Івана Бручка, Карла Собєнка та Віктора Дзюби урочисто відправив архієрейську Службу Божу, в якій українці Мюнхену знову взяли чисельну участь. Ще в той самий день для нашої групи почався другий етап подорожі, яка завершилася відвіданням святої гори Афонської.

Покинувши Мюнхен, ми спочатку поїхали до Венеції, де мали нагоду побачити базиліку св. Марка свангеліста, яка своїми дорожчиними мозаїками, фресками та іконами здобула світову славу. Але найбільшим скарбом цього собору є, безперечно, святе тіло Марка, яке від 1836 року є замураване в престолі. Наступною нашою зупинкою було півден-

ноітальське місто Барі. Так само як і Венеція, це місто має свій скарб, а саме — мощі св. Миколая, які були в XI столітті перевезені з Мюрі, Туреччина, до Барі і тепер знаходяться у підвалах Свято-Миколайської базилики. Поїхавши з Барі далі на південь до міста Бріндізі, ми поромом переправилися до Патрасу, Греція.

Хоча наша група там тільки дуже коротко затрималася, ми все ж таки мали нагоду помолитися над мощами святого Апостола Андрія Первозванного, який для нашої нашої батьківщини, бо саме він провадив місіюну працю на територіях нашої батьківщини.

Лішивши Патрас за собою, ми поїхали до Афін, де чотирі дні мали можливість оглянути один із центрів старогрецької культури. В останній день перебування в Афінах в кожного з нас почав творитися вже певний неспокій, бо Афон, найвища ціль подорожі, зближувався.

Покинувши Афіни, наша група ще один день затрималася в Салоніках, а звідтам поїхала до Уранополіс, містечка, яке вже граничить з Афінською Республікою. Ніч в Уранополісі для нас не мала кінця, бо ми нетерпеливо чекали на переїзд кораблем до Святої Гори, про яку слід дуже розказати.

Афонська Гора — по-грецьки "Гаріон Орос" — знаходиться на східному кріпії півострова Халдідікі. Територія цієї республіки простягається приблизно на 60 кілометрів вдовжину і 8-12 кілометрів ширини. Перші монахи там поселилися у VII столітті, але Афон, як центр православного чернецтва, офіційно був признаний 200 років пізніше. В X столітті почала будова монастирів, як наприклад, так званого Мегісті Лавра, який до сьогодні є найбільшим з 20 діючих монастирів.

Між грецькими монастирями також існує один сербський, один болгарський та один російський. Майже кожний з них має скити, що є йому підпорядковані. Сьогодні в цілості це можна нарахувати приблизно 1300 монахів, які щоденно

НАЙБІЛЬШОЮ ГАРАНТІЄЮ ПЕРЕМОГИ ЗЛА НАД ДОБРОМ Є МОВЧАНКА ДОБРИХ ЛЮДЕЙ — СКАЗАВ ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕГЕН. СВІТ ЗАПЛАТИВ МІЛЬЙОНАМИ ЖЕРТВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ ТА ЖИВЕ ПІД ПОСТІЙНОЮ ЗАГРОЗОЮ НОВИХ КАТАКЛІЗМІВ, БО МОВЧАВ 50 РОКІВ ТОМУ, КОЛИ-ТО КОМУНО-МОСКОВСЬКІ НАРОДОВБИВЦІ ВИМОРИЛИ ПЛАНОВИМ ГОЛОДОМ ПОНАД СІМ МІЛЬЙОНІВ УКРАЇНЦІВ. ЗГАДАЙМО ЦЕ САМІ ТА ПРИГАДАЙМО ІНШИМ НАШОЮ МАСОВОЮ УЧАСТЮ У ВЕЛИКІЙ ДЕМОНСТРАЦІЇ ТА МЕМОРІАЛЬНОМУ КОНЦЕРТІ У ВАШІНГТОНІ В НЕДІЛЮ, 2-го ЖОВТНЯ!

Після Служби Божої в парафії св. Гетри і Павла в Мюнхені-Подальсфельді.

тися там на дві ночі, щоб мати досить часу все оглянути. Надзвичайно цікавий був там музей, де нам показали ікони ще з візантійської доби, різьблені царські ворота з початку XVII століття та багато дорожчиних рукописів.

Далі нас поправили до бібліотеки, яка нараховує понад 20,000 томів. Під кінець нашого перебування ігумен цього монастиря запросив нас до себе і, схвалюючи наше зацікавлення, вручив нам грамоту, яка потверджує відвідання нашої групи, та, прощаючись з нами, побажав всьому найкращого в майбутньому житті.

Наступною зупинкою був для нас грецький монастир, який заснували монахи-греки при кінці X століття. Там ми мали нагоду оглянути музей, в якому збереглися ризи Патріарха Діонісія ІУ, як і мантия Григорія У. Крім музею, ми були в бібліотеці, яка має понад 15,000 томів.

Наступного дня настав час відвідати останній монастир, який в нас був запланований, а саме: російський монастир Пантелеймон. Там ми мали нагоду заприятелювати з одним монахом, який добре володів англійською мовою і тому стався нам якнайбільше показати і пояснити. Цікаво для нас було побачити там мошні різних святих, частину чесного хреста та схоронені черепів і костей спочивших монахів. Протягом одного дня ми майже все оглянули і, на жаль, вже мусили почати себе морально підготувати до нашого від'їзду.

Вранці наступного дня ми, втомлені, трохи невиспані, але зате дуже задоволені, попрощалися з ігуменом та монахами цього монастиря і сіли на корабель, який знову заплив у "світлі кілометри".

Спочатку нас трох, тяжко було привикнути до регулярного життя, але обставини нас примусили наново підпорядкуватися звичайному життєвому ритму. На поворотній дорозі до Мюнхену ми вирішили ще один день перебувати в Афінах, щоб купити собі кілька пам'яток з цієї незабутньої подорожі.

Приїхавши до Мюнхену в суботу 23-го липня, ми мали можливість трохи відпочити, а наступного дня поїхали до Афін, як отця Андрія Партикевича у парафії Мюнхен-Людвігсфельд, попрощатися з мюнхенським громадянством та подякувати йому за сердечність, яку ми ще довго будемо згадувати. В день нашого від'їзду до Америки, прийшов Володимир Володимирів, щоб з нами попрощатися та поблагодійно нас у далеку дорогу.

Ми ще раз дякуємо усім, а особливо Владиславу Володимирові за те, що уможливили нам таку прищаву, корисну та незабутню подорож.

Юрій Гільтайчук

Нагороджені на ІУ Світовому конкурсі для молоді ім. Марусі Бек

Четвертий Світовий конкурс для молоді ім. Марусі Бек "Україна в англомовних виданнях" був виголошений на 1982 рік. Протягом цього року учасники конкурсу пильнували англомовну пресу вільного світу (українська англомовна преса не включалася), збирали з неї все, що відносилось до України чи українців, і з оглядених матеріалів компілювали збірники. До кінця березня 1983 збірники були надіслані Комітетові й передані журі, яке їх оцінювало, враховуючи кількість зібраного матеріалу, його вартість і саме укомплектування.

Журі працювало у складі: мгр Володимир Баран, голова, мгр Віра Андрушків, д-р Валентина Савчук — члени.

Учасники конкурсу поділені на дві групи: молодшу у віці від 14-ти до 17-ти років та старшу — від 18-ти до 24-ох років. Розглядаючи збірники, журі ствердило, що молодша група була більш активна ніж старша. На підставі оцінок збірників, які зробили журі, Комітет Світового Конкурсу для Молоді на спільному засіданні з головою журі присудив такі нагороди й відзначення:

з молодшої групи присуджено другу нагороду у сумі 200 дол. Олександр Родак з Торонто (Канада) та відзначення у сумі 75 дол. Єлісаветі Гарбузок з Елмгрісту, Іл., Марті Подолук з Гіквіллу, Нью Йорк.

Із старшої групи присуджено відзначення у сумі 150 дол. Василеві Корцеві з Торонто.

Рівень збірників ІУ конкурсу "Україна в англомовних виданнях" був нижчий від попередніх. Головним недоліком було те, що учасники не охоплювали журналістських і інших родів преси, а зосредилися на газетних статтях. З цієї причини учасникам присуджено переважно відзначення, а не нагороди.

Своєрідним винятком поміж нагородженими є Оксана Родак. Від 14 років життя почавши, вона бере участь у конкурсі вже третій раз підірвал і з кожним роком її збірник відноситься на вищий рівень та був найкращим у молодшій групі на конкурсі за 1982 рік. Це вже її третя нагорода.

Всі, хто бере участь у П'ятому конкурсі на 1983 рік, і є у процесі комплектування своїх збірників, мусять згадати недолік врахувати. Для нагород журнальні

статті мають велике значення, як також інші видання, крім газет. Учасники старшої групи мають доступ до університетських видань, до поточних писань молодих істориків-совєтознавців і т.д., бо там можуть бути цінні матеріали.

Конкурс "Україна в англомовних виданнях" має фінансові труднощі. Він вимагає постійного впливу грошей, якого немає. Те, що конкурс проголошено вже п'ятий раз, завдячуємо його фундаторові д-р М. Бек, яка склала 2,000 дол., та Українській Федеральній Кредитовій Кооперативній "Самопоміч" (Дітройт, Міш.), яка протягом п'яти років приділяла для конкурсу 1,000 дол.

Всі нагороди ІУ конкурсу в сумі 500 дол. були зафундовані саме цією установою. Отримано ще додаток — 50 дол. від 26 Відділу США ім. О.Басараб та допомогу від наших визначних громадян: д-р М. Балтарович — 50 дол. д-р В. Дзюбановський — 25 дол. д-р В. Савчук — 50 дол. М. Юзич вже третій рік покривав всі видатки, пов'язані з друкуванням текстів для преси, звернень тощо.

Без допомоги д-ра М. Юзича праця комітету була б значно ускладнена й вимагала б додаткових видатків. Чимало коштів для переподання конкурсу покривають своїми грошми члени ексекютивного Комітету.

Не зважаючи на те, що конкурс "Україна в англомовних виданнях" дотичиться не лише Америки, але й всього вільного світу, і що нагороди вже отримали чимало учасників з Канади й Англії, крім Дітройту (за винятком Братського Союзу, який був дав 100 дол.), ніхто з інших міст чи країн не допоміг.

Знаючи щедрість і великий патріотизм українських меценатів Америки, Канади чи інших країн, Комітет звертається до них з щирим проханням дати фінансову базу для продовження конкурсу "Україна в англомовних виданнях". На один рік для нагород потрібно 1,500 дол. Часом менше, якщо збірники слабші, часом більше — якщо сильніші. Цей конкурс дуже цінний для молоді й для всього суспільства, бо таким шляхом будувати перший унікальний архів "Україніка".

За Комітет Світового Конкурсу для Молоді ім. Марусі Бек

Марія Гарасевич, голова

Голод тридцятих...

(Закінчення зі ст. 2)

буржуазного націоналізму; 2) за буржуазне мислення; 3) за ідеологію націоналістичної і шовіністичної самостійності; 4) за куркульську незалежність; 5) за місцевий націоналізм. Таким чином, совєтська влада ясно підкреслювала, що поряд з проведенням суцільної колективізації вона керувалася і чисто політичними цілями, щоб зламати опір козаків до неї і до її заходів. Це ще більше усегублює відповідальність комуністів за вчинені ними нелюдські злочини.

Щоб якось примирити опір населення, совєтські органи ще з початку зими 1931 року збирали тільки у південних частинах Кубані понад 60 тисяч молодих людей і відправили їх вантажними автомашинами на "будови комунізму" — за межі Дону і Кубані. Молодь була поділена на робітничі батальйони, які у лютому холоднецю, без належного зимового одягу і харчування працювали по 12 годин на добу на будівництві доріг і в каменоломнях. За свідченням одного з цих нещасних людей А. Осипенка в його спогадах "Чому вони нас знищили", лише 15 відсотків із 60 тисяч залишилося в живих.

Найбільша смертність була в січні-квітні 1933 року, який назавжди залишився у пам'яті тих, хто пережив ці страшні часи. Всі з нетерпінням очікували настання весни, плачучи надію знайти на полях щось пригнітне для їжі. В той час, як сільське населення України, Дону і Кубані вмирало від створеного більшовиками штучного голоду, совєтські та іноземні пароплави в портах Одеси, Херсону, Миколаєва, Ростова, Новоросійська, Євпаторії вантажили вантажі збіжжя для продажу його за надзвичайно низькі демпінгові ціни за кордоном... Одержана від цієї продажі валюта йшла на збройну СССР, на індустріалізацію й на субсидії "п'ятих колон" комуністичних партій на Заході.

Не зважаючи на те, що совєтська влада всіляко приховувала і приховує правду про штучний створений нею в 1932-1933 роках голод на Україні, Дону і Кубані, ми все ж таки знаходимо безліч свідчень цього факту у статті М. Шолохова в книзі "Сталін І. В. 36річник статтей до 60-річного ювілею", виданій у Москві в 1940 році. Напередодні війни проти Совєтського Союзу М. Шолохов намагався переказати відповідальність за голод на місцевих керівників. На сторінці 239-й він дослівно пише: "В 1933 році місцеві керівники під приводом боротьби проти саботажу в колгоспах, забрали у них усе ж зерно, включуючи і те, що належало колгоспникам за їх трудові, було забрано. Голод почався в колгоспах".

Це визнання було потрібне напередодні війни, коли почалося творення окремих козачих військових з'єднань Червоної армії, які під час Другої світової війни були включені в козачі корпуси. Першим корпусом командував генерал Доватор.

Захід знав і писав про голод в СССР. Уряди багатьох держав і багато добродійних організацій, у тому числі і Міжнародний Червоний Хрест в Женеві багато разів висловлювали свою готовність надати допомогу голодуючому населенню, але Сталін рішуче заперечував факт голоду.

Західна преса, особливо французька, англійська, швейцарська, німецька й американська, писала про голод. Прем'єр-міністр Норвегії Мовікелл поставив на сесії Ліги Націй у Женеві питання про голод в СССР. Генеральний секретар Конгресу Європейських Меншостей підняв питання про голод в СССР на засіданнях 16-19 вересня 1933 року в Берні (Швейцарія). Віденський кардинал Теодор Інцгер поставив питання про голод в СССР на конференції католицьких єпископів у Відні в серпні 1933 року.

Сталін визнав цей голод у своїй розмові з Вінстоном Черчилем 15-го серпня 1942 року. Черчилль тоді запитав Сталіна: "Чи можете ви порівняти тяжкість і втрати війни з труднощами колективізації і зв'язаним з нею голодом в 1932-1933 роках? На те Сталін відповів: "Це було дійсно страшно! Це був жах і він тривав роками! Але ця акція була абсолютно необхідною для Росії, щоб трактори могли орати наші широкі поля" (Вінстон Черчилль. "Друга світова війна". Том 4. Глава 25).

Голод 1932-1933 років носить безперечно характер навмисного, свідомого народобвиста.

Встановити точну кількість жертв цього жахливого голоду важко, але приблизно його можна визначити на основі демографічних даних за роки, що передували голодові, і перші роки після нього. В основі підрахунків треба брати офіційні дані перепису 1926 і 1939 років в СССР, дані 1932 року, відомі у зв'язку з встановленням карткової системи, кількість виборців за 1934 рік, опубліковані матеріали перепису 1937 року (хоча повна публікація цих даних була заборонена саме у зв'язку з величезним зменшенням народонаселення на територіях України, Дону і Кубані, а організатори перепису 1937 року, як відомо, були розстріляні).

При цьому слід взяти до уваги не лише кількість померлих від голоду, але й від хворіб, кількість вивезених людей, що загинули на Півночі і на Сибірі, кількість розстріляних під час розкуркулювання і колективізації. Необхідно врахувати і дітей, які народилися після перепису 1926 року, але не дожили до перепису 1939 року.

Створений у 1932-1933 роках совєтською владою штучний голод на Україні і на Козачих Землях був нею свідомо заплянований як остаточний етап до суцільної колективізації, що проводилася драконіськими методами і увійде до історії більшовизму як одна з найбільш чорних сторінок його злочинних дій.

Переклад з російської мови Р. Ю.

Вступайте в члени УНС

Президія Об'єднання Українських Письменників "Слово"

Ділимось з Українською Громадою сумною вісткою, що в Австралії, на 80-му році життя, померла відома поетеса

бл. п.

ЛІДІЯ ДАЛЕКА (Лу Кія)

Народжена 1903 року, на Дніпропетровщині, (справжнє прізвище Галина Чорнобицька), природознавець з освіти, вона була авторкою численних ліричних поезій, збірок чотирьох збірок "Легіт і Бриз" та багатьох сатиричних і пародійних творів.

Педагог з освіти вона, одночасно, опублікувала багато вартісних збірок поезій і оповідань для дітей різного віку. Перед Пам'яттю Покійної схилимо свої голови. Висловлюємо глибоке співчуття рідним Поетеси та її колегам з Австралійської Філії Об'єднання Українських Письменників "Слово".

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Президія ОУП "Слово"

УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР
UKRAINIAN EDUCATIONAL AND CULTURAL CENTER
700 Cedar Road, Philadelphia-Abington, Pa.

Запрошує на відкриття Осіннього Сезону — Концерт Бенедикта, який відбудеться в п'ятницю, 9-го вересня 1983 р., о год. 8-ї веч.

Гостинний виступ відомого артиста опери, театральні та Бродвей ЕД ІВАНКА.

Просимо ласкаво зголосити Вашу участь до дня 7 вересня 1983 року, на числа тел.: (215) 539-0638 або (215) 277-0492.

Tax deductible donation \$15.00 per person; \$10.00 per student.

Степан Любомирський
ПРОМЕТІВ ВОГОНЬ
РОМАН

Ціна: \$16.00 з пересилкою.
Мешканці міста Нью Джерсі зобов'язані 6% штатного податку.

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорощого МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п. д-ра
Мирослава Орловського

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в церквах:

Царя Христа, Бостон, Масс.;
св. Андрея, Парма-Клівленд, Огайо;
св. Івана Хрестителя, Гантер, Н. Й.

Дружина — ТАМАРА
Дочка — МОТРА з мужем МИХАЙЛОМ
і донкою ТЕСЕЮ
Дочка — ДЗВІНКА з мужем ЯКОВОМ

Народжена 1903 року, на Дніпропетровщині, (справжнє прізвище Галина Чорнобицька), природознавець з освіти, вона була авторкою численних ліричних поезій, збірок чотирьох збірок "Легіт і Бриз" та багатьох сатиричних і пародійних творів.

Педагог з освіти вона, одночасно, опублікувала багато вартісних збірок поезій і оповідань для дітей різного віку. Перед Пам'яттю Покійної схилимо свої голови. Висловлюємо глибоке співчуття рідним Поетеси та її колегам з Австралійської Філії Об'єднання Українських Письменників "Слово".

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Президія ОУП "Слово"

Про великих меценатів української науки

Св. п. Микола і Наталія Данильченки.

На весні цього року один із доповідачів на щорічній Конференції Шевченківського д-р Юрій Гасцький, науковий співробітник УНІГу прочитав доповідь про наші дні козацької старшини, яка після упадку Гетьманської держави зберегла свою історичну свідомість і допомагала у різних культурних починах в Україні. Один із цих нащадків видав Шевченковий „Кобзаря“, а інші приймали Шевченка в своїх мастах і йому допомагали.

„Козацькому роду нема переводу“. Про це може посвідчити приклад подруги Миколи і Наталії Данильченки, які с початними добродіями Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці.

Микола Данильченко, потомок козацького роду, що брав участь у повстанні гетьмана Б. Хмельницького, народився 1886 року у студентів агрономії й фінансів. В 1917-1920 роках, під час творення української держави, він зголосився до служби у фінансовому міністерстві й за доби Української Народної Республіки дослужився до високого посту заступника міністра фінансів.

Про його становище у державній службі свідчить його підпис під одним виданням „Десятькарбованцевих банкнот“. Він мав за собою досвід з передового часу, коли він працював у державному агрономічному відділі й довгий час перебував у російських колоніях на меліоративних відрядженнях.

Під час свого перебування на такій службі в Туркестані він одружився з Наталією. Після упадку української держави, він з дружиною емігрував на Захід, спочатку до Європи, а 1924 року виїхав до Канади, а згодом до США. В обох країнах він старався здобути економічну незалежність. Пробував багато торговельних і агрикультурних підприємств, з-поміж канадських — відоме підприємство плеканія й торгування голландськими тульпанами, а поміж американськими — плеканія й торгування тропічними птицями.

Набувши великий „вікторіанський“ дім у містечку Тінек стейту Нью Джерсі, він крім свого підприємства, розташованого в тому домі, був діяльним у громадській праці. Довгі роки він був касиром Об'єднання Українських Організацій Америки.

Його непосидючий дух не вдовольнявся малими успіхами. З Тінеку перенісся він

Св. п. Микола і Наталія Данильченки.

Отець К. Калиновський відправляє Панахиду над могилою св. п. Миколи і Наталії Данильченки.

до містечка Покіпси в середній частині ньюйоркського стейту, де відкрив підприємство чистлення вікон й розбудував його до такої міри, що між його клієнтами була велетенська корпорація ІБМ, яка в цій околиці має один із своїх великих центрів.

Доробившись, він не покидав думки про свою професію агронома. Набув за невеликі гроші більшу горсть посілости коло самої „Союзівки“, на якій планував планувати ліс й будувати в ньому хати, чи навіть більшу українську колонію. Серед цих планів помер від удару серця в 1957 році на 71-му році життя. Лежить він похований на міському цвинтарі в Покіпси над рікою Гадсон, заснованому ще в 1852 році.

Св. п. М. Данильченко був великим приятелем української науки, зокрема найстаршого українського Товариства ім. Шевченка, відомого йому ще з довших часів з Києва. Вже за свого життя він планував подарувати НТШ частину свого майна. Його намір виконала його дружина, яка пережила його повних десяти років й померла в Покіпси в 1967 році, проживши 76 років. Була вона на п'ять літ молодша від свого чоловіка.

У своєму завічанні вона, згідно з наміром покійного мужа, записала свою кергон конську посілость для НТШ. Частину цієї посілости пошастило НТШ продати містечковій парковій комісії й з приданих грошей постав, згідно з волею спадкодавця, видавничий фонд, з відсотків якого виходять нові книги, здебільшого нові твори великої й старої, бо вже 90-літньої української серії п. н. „Записки НТШ“. Це видання розбудувало колишній голова НТШ проф. Михайло Грушевський.

Сен. К. Дадд...

(Закінчення зі ст. 1)

спілок і організації та об'єднань, наприклад. Об'єднання польських письменників і журналістів. „Аргументи місцевих лідерів, в тому числі міністра фінансів в уряді Ярзельського Станіслава Нскажа, мене абсолютно не переконали“, — заявив Дадд журналістам.

Американський сенатор відкинув з обуренням закиди згаданого міністра, що це, мовляв, з'єднані Стейти Америки створили в Польщі стан господарської стагнації і що польський уряд в нічому не винний, а тим більше протектор Польщі Советський Союз, який, на думку Дадда повинен все таки більше допомагати польському народові дивитись з кризи замість вислати зброю для повстанців Ель Сальвадору, Нікарагуа й інших країнах в Центральній Америці, як зрештою до інших країн світу.

З Лехом Валенсою Дадд розмовляв майже чотири години. Під час цієї розмови Валенса між іншим заявив, що він в ніякому випадку не може тепер покинути своєї країни, бо йому напевно дали б змоги повернутись назад до Польщі. „Тільки у випадку особистого запрошення Папи Римського я можу вийти за кордон, бо тоді матиму певність, що повернуся до своєї батьківщини“, — заявив Валенса Даддові. Він (Валенса), до речі, є також великим противником знесення санкцій проти Польщі, бо це знесення використав уряд для придушення все ще існуючої нелегально „Солідарності“.

Папа заявив у розмові з сен. Даддом, що він вдячний американському народові і Уряду за те, що він так багато допоміг „нашому народові“, тобто Польщі і просив сенатора передати подяку за це всім американцям.

„Українські зустрічі“ в Пармі.

Вже від вісьмох років українська католицька парохія св. Андрея у Пармі, Огайо, влаштує в другу неділю вересня Українські Зустрічі, щоб усі українці Великого Клівленду хоч раз у році зійшлися разом.

Кожного року комітет влаштує ці Зустрічі з певних нагод. Цього року вони відбулися з нагоди 50-ліття „Української Молоді Христові“ у Львові, де тоді понад 100,000 української молоді маніфестували свою вірність Христові. „Щось подібного Львів ще не бачив“, — так сказав про цю подію Митрополит Анд

рей Шептицький. В цьому році молоді Великого Клівленду склали приречення вірності Христові перед Евхаристичним Спасителем. Це відбулося в церкві св. Андрея в 3-ій год. після полудня. Щоб прикрасити спеціальну відправу, співали хор парохії св. Андрея під проводом М. Кнаппа. Наш о. декан шамбелян М. Федорович запросив усю молоді Клівленду до участі. Сподіваємося, що це все відбулося величаво і залишить слід в душі не одної молоді людини

Н.Н.

Українці Баффало в 50-ту річницю голокосту в Україні

Цього року ми, українці у вільному світі, відзначаємо 50-ту річницю національної трагедії нашого народу в Україні 1932-1933 років.

Українці Баффало, Н. Й., на жаль, не спільно, через нас злочасне розбиття, але з ініціативи соборно думаючих громадян, створили Громадський Комітет для належного відзначення 50-ї річчя голодомору.

До праці Комітету включилися: деканат українських католицьких церков, православна парохія св. Тройці, та такі організації: Пастирський хор „Бурлаки“, Відділ ОДВУ, Відділ ТУІА, Відділ Ради Прихильників УНР, Пасторальна Станція, Відділ УЛТПА, Студентська Громада, Допомогова Секція, Товариство Гуцулів Українсько-Американський Дім, Рідна Школа, Об'єднання Дивізійників УНА, Окружний Відділ УНС, Станція Американсько-Українських Ветеранів, 49-й та 97-й Відділи Союзу Українок Америки.

На своєму засіданні 26-го травня вибрано Екзекутиву

в складі: голова — Володимир Дзюба; заступник голови — Б. Пашковський; секретар — Ярослав Пришляк; скарбник — Марта Стасюк; член — Оксана Бережницька.

До Почесної Президії обрано: о. д-р Павла Івахова та о. Богдана Сенюка. Комітет планує висвітлення фільму про наш голокост на публічному телевізійному каналі; розповсюдження летючок серед населення Баффало та околиць; поміщення відповідної публікації в місцевій англійській пресі, влаштування інтер'ю зі свідками нашого голокосту для місцевої телевізії та преси, а 25-го вересня відбудеться Соборна Панахида по жертвам голодомору та Жалоба Академії з відповідною програмою у виконанні місцевих та зі сусідньої Канади сил.

Сподіваємося, що вся українська громада Баффало та околиць соборно візьме участь у належному відзначенні трагедії нашого народу 50 років тому.

В. Д.

ДЕЯКІ ЛЕТУНСЬКІ ЛІНІЇ, зокрема трансатлантичські, вже заповіли зниження цін на переліти до Європи і на інші континенти. Наприклад вже від 1-го вересня ц.р., можна буде купити квиток у дві сторони до Великобританії за 398 доларів. Ця приманлива пропозиція є нижчою на 27,5 відсотка від теперішньої. Одинокою передумовою є те, що пасажир мусить закупити квиток 10 днів раніше і час тривання повороту мусить тривати мінімально 14 днів.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСОЮЗУ!

Вас це зацікавить!

...Людські, національні та громадські проблеми, які ніколи не старіють. Висловлює думки оригінальні, інші знову контрверсійні! — нова цікава книга.

М. Малецький

БЕЗ ІЛЮЗІЙ

Ціна 12.00 доларів, порто 1.00 дол.

Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані 6% стейтового податку.

ЗАМОВЛЯТИ:

SVOBODA BOOK STORE

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

УВАГА! ЛЮБИТЕЛІ ГАНТЕРУ! УВАГА!

Українська Спілка у Гантері продас залишені парцели Реальності Спілки — це поповина, висоти 2,500 фт. у серпанку пісч. і гір, з чудовим поглядом, гарним видом, добрим тереном до полювання, в недалекій віддалі від церкви і Культурного Гантеру (1.5 мил) та пещерських Задів: Вільдгам, Гантеру, Гейнс Фолс. Набуваючи землю користується 25 акрами, джерельним озером (26 фт. глибини), зарибленим, з пляжем, з човнами і вітрильниками, оточеним шпильковим лісом — яке є власністю Спілки. За інформаціями писати: LEXINGTON HIGH ACRES P.O. Box 6 • JEWETT, N.Y. 12444 Тел. (518) 734-3626 після 6-01 веч.

Кооперативний „Веселий день“ в Чикаго

У співпраці кооператив — Каси „Самопоміч“, кооператив „Самодопомога“, Кооперативної Забезпеченої Агенції і ЦУКА, 7-го серпня на кооперативній Оселі Равнд Лейку, 45 миль від Чикаго, відбувся кооперативний так званий „Веселий день“.

У цей день, замість відпочивати, загоряти, з книжкою в холодку сидіти чи плавати на вітрильнику, директори і працівники згаданих установ поклали свій день відпочинку для української кооперативної громади. Цілий день вони працювали: паркували автомашини, смажили ковбаски і „гамбургери“, обслуговували гостей при столах і кіосках, возилися із льодом, морозивом, харчами, прибирали, замітали, без винагороди, без заплати — це ж для розвитку української кооперативної.

Кооперативний день розпочався 11-й години Службою Божою. У програмі „Веселого дня“ були: шаховий турнір, дитячі гри, спортивні змагання для „дорослих і молоді, мистецькі виступи та інші розваги.

Ліда Риндик і Богдан Бухвак під час „Веселого дня“.

вою була одна пані, яка повною жменню квитків нетерпеливо чекала і чекала на оголошення її прізвища, а її не оголошили. Попередніми роками вона була щасливою, бо виграла телевізор і ровер. Ще менше щасливим був один чоловік, прізвище якого діти витягнули з бочки. Тому що він недавно поступив на працю до Каси, а працівники і їхні родини не кваліфікують на розграшу, він, бідний, напевно, тільки гірко обливався — таке правило!

Кооперативний „Веселий день“ був успішним: гостей було багато, на оселю прибуло понад 400 авт і два автобуси. Гості були заловлені — цього року на Кооперативному дні навіть дощ не падав. Дирекція оселі була найбільш задоволена, бо увесь чистий прибуток піде на утримання і розбудову „Кооперативної оселі Равнд Лейку“.

Ол. Пошиваник

REAL ESTATE

МЕШКАННЯ ТРИ КІМНАТИ Недорого, до винаймаючої особи (чоловік або жінка), середнього віку.

а) в Брукліні, біля Проспект Парку.
б) в Каліфорнії (біля Лос Анджелесу).
Тел.: (212) 768-2605 (Maple)
Телеф. після 5-01 год. веч.

РІЗНЕ

Phone: 246-2558

WALTER BASILUK
ROOFING — TRIMMING — SIDING
56 Walnut Avenue
Somerset, N.J. 08873

FUNERAL DIRECTORS

SENKO
FUNERAL HOME
213 Bedford Ave., Brooklyn, N.Y.
(212) 388-4416 or (516) 481-7460

HEMPSTED
FUNERAL HOME
89 Peninsula Blvd., Hempstead, L.I.
24 HOURS-A DAY.

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED

Обслуга ШИРА і ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Брук і перенесенням тілних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue (corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА
ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-25

Чи ви вже придбали?

МИКОЛА ХВИЛЬОВИЙ:

3-й том — \$20.00 • 4-й том — \$25.00

КНИЖКИ У ТВЕРДІЙ ОБГОРТЦІ.

Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані 6% стейтового податку

ЗАМОВЛЯТИ:

SVOBODA BOOK STORE

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Так дешево ніде не купите!

ФУТРА — КОЖУХИ

Ціни знижені на всі кожухи

Куртки короткі — мужські і жіночі

від 75 до 100 дол.

Куртки 3/4 — від 100 до 150 дол.

Довгі плащі від 180 до 200 дол.

Шинели зі шкіри французьких, європейських, англійських і американських

— готові і шиемо на міру.

Масо на склад гарні футра з мінків

й інших шпальтованих шкір по цінах,

знижених на 50%.

Також продаємо матеріали, як

шпирки, бугли та шпирки плащі

ЗАПРОШУЄМО ВІДВІДАТИ

GOLTEX CO.

14 — 1st Avenue

New York, N.Y. 10009

Відкрито 7 днів — з 9-5-та по пол., в середу і четверги 11-7, 10-4 по пол. в неділю.

По Інфор. прошу ТІЛЬКИ телеф. "collect" — (212) 533-7236

РІЧНИКИ

„МИ Я СВІТ“

1982 або попередні по 4.00 дол.

ART GALLERY

R.R. 2, Niagara Falls

Canada L2E 6S5

ПАМ'ЯТНИКИ

з різних гранітів, ставимо

на цвинтарях св. Андрія в

Бавнд Брук і св. Духа —

відомо солідна фірма

CYPRESS

HILLS MONUMENTS

ВОЛОДИМИР

БІЛАНСЬКИЙ

WALTER BIELANSKI

К. М. КАРДОВИЧ

CONSTANTINE M. KARDOVICH

800 Jamaica Avenue

Brooklyn, N.Y. 11208

Tel.: (212) 277-2332

Відкрито в кожний день, в суботу, ввечері, від 9-5 по пол., в неділю 10-4 по пол.

На бажання і для вигоди клієнтів, радо заїдемо до Вашого дому з проектами і порадами.

Now available:
additional copies of The Ukrainian Weekly's special issue on the GREAT FAMINE.

Order by writing or calling The Weekly at (201) 434-0237.